EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 13.4.2018
COM(2018) 181 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

om genomförandet av direktiv 2007/43/EG och dess effekter på slaktkycklingars välbefinnande, samt om utarbetandet av välfärdsindikatorer

(Text av betydelse för EES)

1 BAKGRUND

Denna rapport avser rådets direktiv 2007/43/EG[1] om fastställande av minimiregler för skydd av slaktkycklingar (nedan kallat *direktivet*). Enligt artikel 6.3 i direktivet ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om genomförandet av direktivet och dess effekter på slaktkycklingars välbefinnande. Rapporten omfattar produktionsvillkor som påverkar slaktkycklingars välbefinnande samt direktivets socioekonomiska och administrativa följder, inbegripet regionala aspekter. Den är även en av de åtgärder som anges i EU:s strategi för djurskydd och djurs välbefinnande 2012–2015[2]. EU-strategin främjar ett tillvägagångssätt som bygger på djurskyddsresultat och förespråkar att indikatorer för att bedöma kycklingars välbefinnande och djurskydd vid slakt ska användas mer allmänt i framtiden.

Rapporten bygger på en undersökning från 2017 om de socioekonomiska och djurskyddsrelaterade följderna av direktivets genomförande[3] (nedan kallad *undersökningen från 2017*). Andra informationskällor är revisioner som utförts av generaldirektoratet för hälsa och livsmedelssäkerhet som ger information om offentliga kontroller, yttranden från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (Efsa) och andra undersökningar som redogör för den vetenskapliga kunskapen om slaktkycklingars välbefinnande, samt resultatet från en workshop med samtliga medlemsstater 2017 om användningen av uppgifter från slakterier för att övervaka djurskyddet[4].

Innan direktivet antogs fanns inga särskilda krav för slaktkycklingars välbefinnande, och endast kraven i direktiv 98/58/EG[5] om skydd av animalieproduktionens djur gällde, med dess allmänna principer om inhysning, foder, vatten och skötsel som är anpassade till djurens fysiologiska och etologiska behov. I en Eurobarometer-undersökning 2005 nämnde fler än fyra av tio EU-medborgare slaktkycklingar som en av de arter som är i störst behov av förbättringar när det gäller välbefinnande och skydd[6].

I en separat rapport från kommissionen om konsekvenserna av genetiskt urval för slaktkycklingars välbefinnande, som krävs enligt artikel 6.1 i direktivet, förklarar kommissionen att den vill arbeta för förbättringar på detta område i enlighet med sitt mandat rörande djurs välbefinnande och med hjälp av befintliga verktyg, och att inga nya lagstiftningsförslag bedöms som nödvändiga i det här skedet[7].

---

1 Rådets direktiv 2007/43/EG av den 28 juni 2007 om fastställande av minimiregler för skydd av slaktkycklingar (EUT L 182, 12.7.2007, s. 19).

2 COM(2012)6 final http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?qid=1522148008523&uri=CELEX:52012DC0006

3 *Study on the application of the broilers directive DIR 2007/43/EC and development of welfare indicators*, se https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/f4ccd35e-d004-11e7-a7df-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-50600507

4 *Use of slaughterhouse data to monitor welfare of broilers on farm,* https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/9fbf913d-de15-11e6-ad7c-01aa75ed71a1/language-en

5 Rådets direktiv 98/58/EEG av den 20 juli 1998 om skydd av animalieproduktionens djur (EGT L 221, 8.8.1998, s. 23).

6 *Attitudes of consumers towards the welfare of farmed animals*, http://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/index.cfm/Survey/getSurveyDetail/yearFrom/1974/yearTo/2005/surveyKy/450

7 Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om konsekvenserna av genetiskt urval för slaktkycklingars välbefinnande (COM(2016) 182 final), https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2016/SV/1-2016-182-SV-F1-1.PDF

Genom direktivet införs djurskyddskrav som gäller stall för slaktkycklingar och maximal beläggningsgrad, med särskilda krav för djurhållare som använder högre beläggningsgrader. Om högre beläggningsgrader används ska den dokumentation som åtföljer flocken till slakteriet inbegripa uppgifter om dödlighet och utvärderas. Direktivet är den första unionsrättsakt som föreskriver djurbaserade indikatorer som ett sätt att reglera djurskyddet. Övervakningen vid slakterierna kompletterar icke-diskriminerande inspektioner av anläggningarna, som i vissa fall ska leda till uppföljning av resultat från inspektioner efter slakt.

2 SEKTORNS EKONOMI

EU är en stor global producent av slaktkycklingar (11,3 % av den globala produktionen) och producerade totalt 14,1 miljoner ton fjäderfäkött 2014. Enligt undersökningen från 2017 producerar Brasilien, Förenta staterna och Kina mer än EU. Tre fjärdedelar av EU:s produktion är koncentrerad till sju medlemsstater: Polen, Förenade kungariket, Tyskland, Frankrike, Spanien, Italien och Nederländerna, som också har de största anläggningarna[8].

Undersökningen från 2017 visar att EU:s produktion av slaktkycklingar har ökat med 18,6 % från 2009 till 2014, och nu uppgår till omkring 6,5 miljarder fåglar per år. Produktionen och konsumtionen har ökat stadigt, och kyckling kommer på andra plats efter svinkött som det kött som konsumeras mest i EU. Produktionen av fjäderfäkött i EU förväntas öka med 3,8 % och konsumtionen med 3,4 % under perioden 2015–2025. EU är till 103,9 % självförsörjande när det gäller fjäderfäkött, med en export som står för 11 % av produktionen och en import motsvarande 6 %. Importen, som huvudsakligen består av styckningsdelar av högre värde från Brasilien och Thailand, är främst avsedd för Frankrike, Tyskland, Nederländerna och Förenade kungariket.

Enligt undersökningen från 2017 är strax över en kvarts miljon personer sysselsatta inom EU:s fjäderfäsektor, varav 62 % arbetar inom slakt/bearbetning och nästan en femtedel (19 %) inom primärproduktionen, huvudsakligen på de 23 360 stora slaktkycklinganläggningarna[9]. I några EU-regioner är sektorn starkt integrerad (gemensamt ansvar för uppfödning, kläckerier, inhysning, foderfabriker och bearbetningsanläggningar), och djurhållarna betalas ett fast belopp för sitt arbete samt variabla kostnader. Andra regioner är mindre integrerade och djurhållaren är även ägaren av fåglarna. Höga integrationsnivåer är vanliga i Österrike, Frankrike, Tyskland, Italien och Förenade kungariket, medan det är vanligt med lägre integration i Belgien, Finland, Nederländerna, Polen och Sverige. Båda modellerna är vanliga i Danmark och Ungern.

[8] Europeiska kommissionen – GD Jordbruk och landsbygdsutveckling, finns på http://ec.europa.eu/agriculture/poultry/index_en.htm

[9] Anläggningar med fler än 1 000 slaktkycklingar (Eurostat, 2013). Trots att sådana anläggningar svarar för mindre än 1 % av alla anläggningar för slaktkycklingar, föder de upp 94 % av fåglarna.

3 GENOMFÖRANDE AV DIREKTIVET

Enligt undersökningen från 2017 har direktivet införlivats fullständigt i de nationella lagstiftningarna. Genomförandet av direktivet sker på regional nivå i Belgien, Tyskland, Italien och Spanien, medan det är en delegerad befogenhet i Förenade kungariket.

3.1 Utbildning och handledning av personer som hanterar kycklingar

I och med direktivet införs särskilda utbildningskrav för djurhållare, med undantag på grundval av tidigare erfarenhet. Utbildningen godkänns av myndigheterna och tillhandahålls vanligen av en tredje part. Undersökningen från 2017 visar dock att ett fåtal medlemsstater inte tillhandahåller lämpliga utbildningskurser.

Utbildningen betonar djurhållarens ansvar och behovet av att göra en avvägning mellan djurhållning och resursanvändning samt praktiska aspekter av infångande och transport.

Myndigheterna utfärdar kompetensbevis till djurhållarna. Två tredjedelar av kompetensbevisen utfärdas efter utbildning och en tredjedel på grundval av tidigare erfarenhet. Många djurhållare som kunde ha beviljats undantag på grund av erfarenhet valde i stället att genomgå utbildningen, eftersom de värdesatte möjligheten att få lära sig om frågor som slaktkycklingars beteende och stress[10].

Även om personer som arbetar med att fånga och lasta fåglarna före transport till slakt inte behöver ha kompetensbevis, föreskriver direktivet att djurhållarna ska förse dem med instruktioner och handledning. Djurhållaren är dock vanligen inte den person som organiserar infångningen, särskilt om sektorn är starkt integrerad och slakterierna organiserar transporten, vilket innebär att djurhållarna inte är bäst lämpade för att ge instruktioner till infångningsgruppen. I sådana fall har vissa delar av industrin tillhandahållit kompletterande utbildning för infångningsgrupper för att se till att de berörda personerna har kännedom om god praxis och sitt rättsliga ansvar.

3.2 Beläggningsgrader och inspektioner

Direktivet föreskriver tre beläggningsgrader, och djurhållarna måste uppfylla olika krav för varje grad.

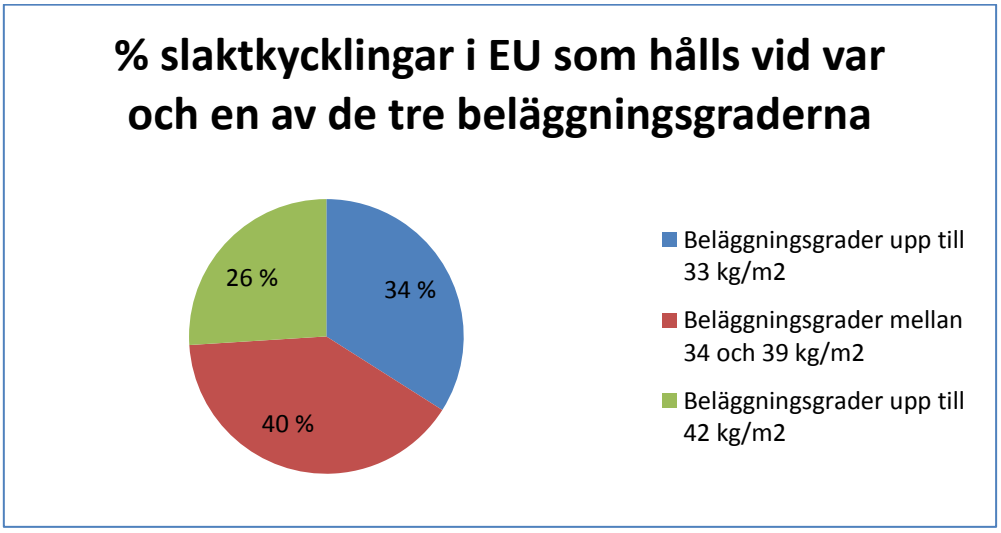
- Den allmänna regeln är att beläggningsgraden inte får överskrida 33 kg/m^2.
- Ett undantag för att tillåta en ökning utöver 33 kg/m^2 upp till 39 kg/m^2 kan beviljas, förutsatt att kompletterande dokumenterade uppgifter registreras för varje stall och stallet uppnår vissa klimatiska parametrar. Den dokumentation som åtföljer flocken till slakteriet ska dessutom inbegripa den dagliga dödligheten och den kumulativa dagliga dödligheten.

[10] *Educating professionals on animal welfare*, finns på

https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/4cca0815-024f-11e7-8a35-01aa75ed71a1

- En ytterligare ökning utöver 39 kg/m^2 upp till 42 kg/m^2 är tillåten. Förutom de villkor som nämns i föregående punkt ska även myndigheternas övervakning bekräfta låg dödlighet och goda djurhållningsrutiner. För dessa maximala beläggningsgrader föreskriver direktivet en indikator i form av en formel för den kumulativa dagliga dödlighet som inte får överskridas.

Enligt undersökningen från 2017 valde Österrike, Danmark, Tyskland, Sverige och Förenade kungariket att inte utnyttja flera eller alla dessa undantag avseende beläggningsgrad när de införlivade direktivet i den nationella lagstiftningen. Både Tyskland och Förenade kungariket uppgav att deras beslut baserades på vetenskapliga rön för att välbefinnandet kunde äventyras vid högre beläggningsgrader. I de återstående 23 medlemsstaterna har direktivet införlivats direkt i den nationella lagstiftningen. Vid tidpunkten för undersökningen från 2017 fanns det alltså en grupp medlemsstater som tillät beläggningsgrader upp till 33 kg/m^2, andra upp till 39 kg/m^2, och en tredje grupp upp till den maximala beläggningsgraden på 42 kg/m^2. Totalt hålls nästan tre fjärdedelar av slaktkycklingarna i EU vid beläggningsgrader under 39 kg/m^2 (se diagrammet):

Undersökningen från 2017 visar att knappt över en tredjedel av EU:s produktion sker vid de maximala beläggningsgraderna, där djurhållarna är skyldiga att uppfylla vissa ytterligare krav som fastställs i direktivet. Över hälften (55 %) av de slaktkycklingar som hålls vid den maximala beläggningsgraden finns i Frankrike, medan Nederländerna står för 18 % och Belgien för 9 %.

Med hjälp av slumpmässiga inspektioner har myndigheterna säkerställt att överbeläggning inte förekommer under riskperioder. En riskperiod är precis före ”utgallring”, en metod som används i många medlemsstater för att avlägsna en grupp fåglar för slakt några dagar tidigare än majoriteten av flocken, vilket ger ytterligare utrymme i stallet. En annan period när beläggningsgraden kan vara som högst är omedelbart före det att fåglarna skickas till slakt, när produktionscykeln avslutas. För att effektivt bedöma efterlevnaden av direktivets rättsliga krav måste medlemsstaterna fastställa tydliga efterlevnadskriterier, så att deras inspektörer kan göra praktiska bedömningar av huruvida anläggningarna följer lagen. De flesta medlemsstaterna har någon form av vägledning om de praktiska steg som ska följas vid

mätningar av beläggningsgraden, men få lämnade vägledning till inspektörerna om bedömningar av huruvida ventilationen är tillräcklig. Ventilation är en kritisk faktor för att säkerställa lämpliga klimatförhållanden i stallen, men myndigheterna hade fastställt högsta gaskoncentrationer och tillhandahöll utrustning för att mäta dem endast i ett fåtal medlemsstater. Slumpmässiga inspektioner av anläggningar inriktas vanligtvis på de resurser som tillhandahålls i stället för på själva fåglarna, eftersom det är svårt att undersöka individuella fåglar bland flera tusen i ett fjäderfästall.

Vissa myndigheter, särskilt i Danmark som har det äldsta systemet för att övervaka specifika indikatorer vid slakterierna, uppgav att det var mer effektivt att identifiera problematiska anläggningar på grundval av övervakning av slakterier än med hjälp av slumpmässiga inspektioner av anläggningar. Dessa myndigheter anser att användningen av en djurbaserad indikator som kan mätas efter slakt och har ett starkt samband med klimatförhållandena i stallet under uppfödningen, är det mest effektiva sättet att organisera kontroller och fokusera på eventuella problem med klimatförhållandena på anläggningen.

Både industrin och myndigheterna anser att kravet att den dokumentation som åtföljer flocken till slakt ska inbegripa den dagliga dödligheten och den kumulativa dagliga dödligheten är alltför betungande. I de flesta medlemsstaterna inbegriper den dokumentation som åtföljer flocken till slakteriet endast kumulativ daglig dödlighet. För att undersöka när dödligheten förekommer, dvs. nära slakt eller tidigare under uppfödningen, behöver myndigheten ha tillgång till uppgifter om daglig dödlighet vid beläggningsgrader högre än 33 kg/m^2. I vissa medlemsstater är det lättare att tillhandahålla dessa uppgifter eftersom djurhållarna registrerar daglig dödlighet direkt i en databas, och dessa uppgifter finns även tillgängliga för officiella veterinärer som kan behöva undersöka när dödligheten förekom.

Medlemsstaterna tillämpar olika maximala beläggningsgrader. De strängare djurhållnings- och övervakningskraven för att få ha högre beläggningsgrader begränsar eventuella djurskyddsproblem.

Utbildningskravet för djurhållare värdesätts av industrin, och vissa sektorer av industrin tillhandahåller även ytterligare utbildning för personer som organiserar transporter och personal som fångar in fåglarna före transport.

Inspektionerna av anläggningarna garanterar generellt att lagstiftningskraven är uppfyllda, men medlemsstaterna har inte alltid fastställt tydliga efterlevnadskriterier så att deras inspektörer kan göra praktiska bedömningar av huruvida anläggningarna följer lagen. Det finns dock god praxis på området, till exempel väldefinierade högsta gaskoncentrationer och tillgänglig utrustning för att mäta dessa.

Ett exempel på god praxis i några medlemsstater är automatiskt utbyte av uppgifter om dödlighet, vilket underlättar utredning av ärenden i enlighet med direktivet när dödligheten är för hög.

4 UTVECKLING AV INDIKATORER FÖR VÄLBEFINNANDE

4.1 Obligatoriska indikatorer

För att en indikator ska vara användbar för övervakningsprogrammet måste den vara klart definierad, praktiskt mätbar och stödja besluten om huruvida förhållandena på anläggningen i fråga är godtagbara. Den högsta kumulativa dagliga dödlighet[11] som fastställs i direktivet för anläggningar som har den maximala beläggningsgraden är en sådan indikator.

Denna indikator, som fastställs för varje flock med hjälp av en formel som anges i direktivet, kan användas för att mäta om djurhållaren har kunnat undvika alltför hög dödlighet under uppfödningsperioden. Om flockar som hålls vid de maximala beläggningsgraderna överskrider den föreskrivna gränsen kräver myndigheterna att djurhållarna lämnar en godtagbar förklaring till att orsakerna ligger utanför deras kontroll. I annat fall måste de hålla en lägre beläggningsgrad för sju efterföljande flockar. Djurhållarna måste hålla lägre beläggningsgrader än gränsen under denna period innan de får hålla högre beläggningsgrader igen.

När dödligheten överskrids sker dödsfallen vanligen under den första produktionsveckan och djurhållarna hävdar då att dödligheten beror på förhållandena vid kläckerierna och/eller i föräldraflocken. Myndigheterna godtar sådana påståenden men undersöker inte förhållandena vid kläckerierna. EU-lagstiftningen innehåller inga särskilda krav för kläckerier, och inga av de medlemsstater som granskades av generaldirektoratet för hälsa och livsmedelssäkerhet hade infört kriterier för att bedöma de allmänna kraven i direktiv 98/58/EG med avseende på dessa anläggningar.

Användningen av kumulativ daglig dödlighet för att minska beläggningsgraden för kommande flockar ses ofta som ett straff. För att hålla sig under gränsen och undvika minskningar av beläggningsgraden kan djurhållare, som i annat fall kanske avlivar fåglar av djurskyddsskäl, i stället transportera eventuellt olämpliga fåglar till slakt, så att de inte ingår i dödligheten för anläggningen.

Övervakning av förhållanden såsom onormala nivåer av kontaktdermatit, parasiter och systemiska sjukdomar ingår, i enlighet med kraven, i rutininspektionerna efter slakt vid slakteriet. Direktivet innehåller dock ingen definition av hur omfattande eller allvarliga sådana förhållanden måste vara för att de ska anses utgöra dåligt välbefinnande. Även om den officiella veterinären ska vidarebefordra uppgifterna till djurhållaren och till den behöriga myndigheten när inspektionsresultaten tyder på brister i djurskyddet, är det medlemsstaten som efter eget gottfinnande beslutar om den ska fastställa ytterligare mätbara kriterier och en indikator som kan underbygga beslutet.

[11] Kumulativ daglig dödlighet: summan av de dagliga dödligheterna, vilket i sin tur är antalet kycklingar som har dött i ett stall samma dag, inbegripet sådana som har avlivats på grund av sjukdom eller av andra skäl, dividerat med antalet kycklingar i stallet den aktuella dagen, multiplicerat med 100.

4.2 Frivilliga indikatorer

Enligt undersökningen från 2017 har 18 medlemsstater infört ett krav i den nationella lagstiftningen om att trampdynedermatit ska registreras, och 15 medlemsstater kopplar det kravet till riktade åtgärder. Trampdynedermatit är en indikator som övervakas vid slakteriet och kan användas för att upptäcka problematiska anläggningar där det krävs korrigerande åtgärder för att åtgärda underliggande problem. Trampdynedermatit är en form av kontaktdermatit som beror på brännskador från ammoniak vid långvarig kontakt med dåligt strö med hög fukt- och ammoniakhalt, vilket orsakar kemiska hudirritationer. Trampdynedermatit har samband med andra former av kontaktdermatit, såsom sår på benen och bröstet, vilket inte bara tyder på dålig strökvalitet, utan även på eventuella problem med hälta eller rörlighet. Sjukdomen påverkas inte av förhållandena vid infångning, transport eller slakt och är därför en bra indikator på välbefinnandet vid anläggningen. Femton medlemsstater kopplar denna indikator till riktade åtgärder enligt lag tillsammans med Förenade kungariket och Spanien, där sådana system genomförs utan att vara lagstadgade, vilket innebär att nästan 80 % av fjäderfäproduktionen i EU omfattas av detta poängsystem.

Sverige, Danmark, Nederländerna och Förenade kungariket har använt denna indikator i praktiken under längst tid, och använder det poängsystem med tre nivåer som först infördes i Sverige[12]. De elva medlemsstater som inte har ett sådant poängsystem kopplat till riktade åtgärder utför dock inspektioner efter slakt enligt förordning (EG) nr 854/2004[13], men använder inte dessa uppgifter systematiskt för att prioritera vilka anläggningar som ska inspekteras.

Tack vare användningen av trampdynedermatit som indikator har medlemsstaterna kunnat utforma effektiva kontrollsystem för slaktkycklingars välbefinnande[14]. Även om poängsättningen och tröskelvärdena varierar mellan medlemsstaterna har samtliga utfärdat instruktioner för bedömningar efter slakt, resultatrapportering och uppföljning. Det krävs god kommunikation och samordning mellan myndigheter med ansvar för slakterier och anläggningar, så att djurhållare med konstant höga poäng blir tvungna att ta itu med problemet. Fortsatt låga poäng för trampdynedermatit visar däremot att djurhållaren presterar väl.

---

[12] *Management tools to reduce footpad dermatitis in broilers*, I. de Jong och J. van Harn, Aviagem, 2012.

[13] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 854/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av offentlig kontroll av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EUT L 139, 30.4.2004, s. 206, rättad och offentliggjord på nytt i EUT L 226, 25.6.2004, s. 83).

[14] *Contribution of Meat Inspection to the surveillance of poultry health and welfare in the European Union*, A. Huneau-Salaün, K. D. Stärk, A. Mateus, C. Lupo, A. Lindberg, S. Le Bouquin-Leneveu, *Epidemiology & Infection*, 2015, vol. 143, utgåva 11, s. 2459–2472.

Efsa har fastställt ett harmoniserat system för insamling av uppgifter och en modell för uppgiftsinlämning[15], vilket är ett krav enligt artikel 6.2 i direktivet. Vid workshoppen 2017 förklarade medlemsstaternas sakkunniga att detta epidemiologiska tillvägagångssätt/provtagning visserligen ger en bild av trampdynedermatit på nationell nivå, men ansåg inte att det fungerar som ett verktyg för att prioritera fortlöpande kontroller av individuella anläggningar. Medlemsstaternas sakkunniga förklarade att det är nödvändigt att ta fram vägledning om hur uppgifter från slakterier kan användas som en del av riskbaserade kontroller om ett sådant system inte redan finns.

Dödlighet utgör ett grundläggande mått på flockens välbefinnande, men de flesta medlemsstaterna använder nu poängsättning för specifika typer av kontaktdermatit efter slakt, särskild trampdynedermatit, eftersom de anser att det är det bästa sättet att utföra riskbedömningar av slaktkycklinganläggningar och prioritera inspektioner av anläggningar samt åtgärder i samband med detta. Övervakning av efterföljande flockar efter slakt kan användas för att bekräfta att de underliggande problemen har åtgärdats.

Förhållandena vid kläckerier och/eller i föräldraflocken misstänks ofta ge upphov till hög dödlighet under de tidiga skedena i uppfödningen, men sådana anläggningar undersöks inte av myndigheterna eftersom de inte har fastställt särskilda djurskyddsregler för dem.

5 INVERKAN PÅ KYCKLINGARS VÄLBEFINNANDE

I ett Efsa-yttrande[16] anges de viktigaste sjukdomar som påverkar slaktkycklingars välbefinnande, såsom benproblem, kontaktdermatit, ascites och plötslig död. I yttrandet konstaterar Efsa att dessa sjukdomar har förvärrats av intensiva urval för snabb tillväxttakt och utfodringseffektivitet, men även till följd av miljöförhållanden. Syftet med direktivet är att förbättra kycklingars välbefinnande genom bättre djurhållning och miljöförhållanden. Enligt direktivet ska frågan om genetiskt urval behandlas i en annan rapport från kommissionen.

Undersökningen från 2017 visar att varken medlemsstaterna eller industrin har bedömt direktivets inverkan i någon större utsträckning. De revisioner som utförts av generaldirektoratet för hälsa och livsmedelssäkerhet utgör tillsammans med workshoppen med medlemsstaterna 2017 grunden för följande slutsatser om direktivets inverkan på slaktkycklingars välbefinnande.

Produktionssystemen är i stort sett desamma som innan direktivet trädde i kraft. Dagsgamla kycklingar placeras i ett stall, på ett golv täckt med strömaterial (t.ex. halm, träspån, torvströ eller papper). Förbättringar har gjorts av inhysningen och kvaliteten på miljön, eftersom vissa medlemsstater har fasat ut äldre stall som inte uppfyllde kravet att den genomsnittliga relativa

[15] *Technical assistance to the Commission (Article 31 of Regulation (EC) No 178/2002) for the preparation of a data collection system of welfare indicators in EU broilers' slaughterhouses*, http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.2903/j.efsa.2013.3299/pdf

[16] *Scientific Opinion on the influence of genetic parameters on the welfare and the resistance to stress of commercial broilers*, http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.2903/j.efsa.2010.1666/full

fuktigheten uppmätt i stallet under 48 timmar inte får överstiga 70 % när utomhustemperaturen är lägre än 10 °C. Bristande efterlevnad av detta krav konstaterades också leda till hög förekomst av trampdynedermatit, och övervakningen av denna indikator föranledde därför förbättringar av inhysningen.

De flesta systematiska förbättringarna har således genomförts i form av åtgärder för att hantera trampdynedermatit, inte genom slumpmässiga inspektioner av anläggningarna. Åtgärder för att avhjälpa hög förekomst av kontaktdermatit har även omfattat avlivning av fåglar vid en lägre ålder, innan rörlighetsproblem uppstår, för att förebygga försämrat välbefinnande. Att se till att flocken har lämpligt strö under livscykeln anses också bidra till att minska förekomsten av sjukdomar såsom koccidios och nekrotisk enterit, vilket i sin tur förbättrar fåglarnas hälsa.

Ytterligare indirekta fördelar av antagandet av åtgärder som riktar sig mot flockens hälsa har framkommit genom det arbete som utförts av generaldirektoratet för hälsa och livsmedelssäkerhet i samband med kommissionens handlingsplan mot antimikrobiell resistens[17]. Det finns särskilt belägg för att behovet av att använda antimikrobiella medel (andra än koccidiostatika) för att behandla vanligt förekommande sjukdomar har minskat kraftigt eller eliminerats helt i de medlemsstater som har en stark inriktning på välbefinnande, hälsa och hygien[18].

Direktivet utgör en lämplig ram för att säkerställa slaktkycklingars välbefinnande, och även om poängsättning för trampdynedermatit inte fastställs på EU-nivå, har användningen av denna indikator lett till de flesta systematiska förbättringarna av djurskyddet.

6 KOSTNADER FÖR DIREKTIVETS GENOMFÖRANDE

I undersökningen från 2017 uppskattas kostnaderna för direktivets genomförande med hjälp av en enkät till sex medlemsstater. Undersökningen visar dock att uppgifterna inte är jämförbara. De genomförandekostnader som undersöktes, både årliga kostnader och engångskostnader, hade samband med djurhållarnas kostnader för att uppfylla de mer detaljerade kraven, myndigheternas kostnader för extrapersonal och utrustning för att mäta miljöparametrarna samt administrativa kostnader och produktionskostnader för industrin.

Undersökningen från 2017 visar att medlemsstaterna och industrin generellt sett inte anser att direktivets genomförande har haft några större ekonomiska följder. De enda medlemsstater som uppgav större kostnader var Förenade kungariket och Nederländerna. På grundval av en konsekvensbedömning som gjordes innan direktivet genomfördes uppskattar Förenade kungariket en kostnad på cirka 71,1 miljoner euro i engångskostnader och årliga kostnader över åtta år. Den största kostnaden berodde på Förenade kungarikets beslut att inte tillåta att anläggningarna använder de maximala beläggningsgraderna. Enligt undersökningen från 2017

[17] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017DC0339&qid=1523359873676&from=SV

[18] http://ec.europa.eu/food/audits-analysis/overview_reports/details.cfm?rep_id=121

bars dessa kostnader av industrin, men konsumenternas vilja att betala för produkter framställda enligt högre djurskyddsnormer uppväger kostnaderna för de lägre beläggningsgraderna och produktionen. I Nederländerna gjordes ingen konsekvensbedömning, men både myndigheterna och industrin anser att direktivets genomförande medförde en avsevärd kostnad, eftersom beläggningsgraderna låg på 45–50 kg/m² innan direktivet genomfördes, och den lägre produktionen till följd av de lägre beläggningsgrader som infördes i och med direktivet var kostnader som industrin måste ta på sig. Nederländerna uppskattade de årliga administrativa kostnaderna och produktionskostnaderna till 2,7 miljoner euro, utan att räkna med förlorade intäkter till följd av minskningar av beläggningsgraderna för att uppfylla direktivets bestämmelser. I andra medlemsstater sträckte sig genomförandekostnaderna från försumbara kostnader upp till 6 miljoner euro per år för djurhållare i Finland.

Övervakningen av indikatorer vid slakterierna betraktades som en kostnad både för slakteriets personal och räknat i officiella veterinärers tid (Tjeckien uppskattade till exempel kostnaderna för att utföra kontroller vid slakterier till 1,3 miljoner euro).

Slaktkycklingproduktion är en stor och växande sektor i EU:s jordbruksekonomi och står för många arbetstillfällen. Exporten och importen uppväger i stort sett varandra, och direktivets genomförande har inte orsakat några större kostnader. Sektorns konkurrenskraft i olika medlemsstater har inte påverkats negativt genom att slaktkycklingar hålls vid lägre beläggningsgrader.

7 SLUTSATSER

Slaktkycklingproduktion är en viktig del av EU:s jordbruksekonomi, och enligt de uppgifter som samlades in i samband med undersökningen från 2017 har direktivets genomförande inte medfört några större kostnader. Direktivet utgör en ram genom vilken medlemsstaterna har förbättrat djurhållningen och inhysningen för slaktkycklingar, vilket har haft en positiv effekt på fåglarnas hälsa och välbefinnande.

Kontroller som baseras på övervakning av trampdynedermatit har visat sig vara bästa sättet att visa att djurens välbefinnande har förbättrats. Sådana kontroller är det mest effektiva och ändamålsenliga sättet att prioritera inspektioner av anläggningar. Myndigheter och djurhållare har också kunnat mäta framsteg och upprätthålla standarder som baseras på verkliga djurskyddsresultat genom att poängsätta trampdynedermatit.

Medlemsstaterna är medvetna om vilka åtgärder som krävs för att genomföra övervakningssystem för trampdynedermatit, och två tredjedelar av medlemsstaterna har redan infört sådana system.

Slumpmässiga kontroller av anläggningar är dock fortfarande en viktig del av alla kontrollsystem, särskilt för att kontrollera beläggningsgrader och att djurhållning, inhysning och andra resurser är ändamålsenliga.

Medlemsstaterna tillämpar olika maximala beläggningsgrader, och de eventuella negativa effekterna av höga beläggningsgrader har begränsats genom högre krav och övervakning med kumulerad daglig dödlighet som indikator. Hög dödlighet tillskrivs ofta förhållandena vid kläckerier och/eller i föräldraflocken, men det finns inga kända åtgärder från myndigheternas sida för att hantera sådana misstankar. Medlemsstaterna har också problem med att göra lämpliga bedömningar av mer tekniska krav, såsom ventilation, som påverkar kycklingarnas välbefinnande.

Kommissionen kommer att fortsätta att arbeta tillsammans med medlemsstaterna för att sprida exempel på god praxis för kontroller, och med medlemsstaterna och industrin för att ta fram vägledning om djurhållning.